

పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

- 61 -

ఎడారి పయనం

ప్రాద్దుటే నాలుగున్నరకు గుయ్యమంటూ అలారం మోగేటప్పటికి మెలుకువ వచ్చేసింది. అబ్బ అప్పుడే తెల్లారిందా? అంత తొందరగా రాత్రి గడిచిపోయిందా? ఇంకో రెండు గంటలు కాలం అలాగే నిలిచిపోతే బాగుండును. కళ్ళు విప్పాలనిపించడంలేదు. మంచం మీదనుండి కదలాలనిపించడంలేదు. అసలే చలికాలం. వెచ్చటి రగ్గును వంటినిండా కప్పుకుని ఇంకాసేపు ముడుచుకుని పడుకోవాలనిపిస్తోంది. ఇలాంటి సమయంలోనే జీవితం మీద విరక్తి కలిగి ఎన్నాళ్ళు గడపాలో ఈ ఎడారి జీవితం. ఎన్నేళ్ళు చేయాలో ఈ దిక్కుమాలిన ఉద్యోగం? తెలిస్తే బాగుండు. దీనికొక లిమిట్ ఉంటే బాగుండు. కువైట్ కి వచ్చి ఇరవై ఒక్క సంవత్సరాలు దాటిపోయాయి. కాళ్ళకు చక్రాలున్నట్లు కాలం పరుగులు పెట్టింది. నిస్సందేహంగా సగం జీవితం ఇక్కడే పరుగులు, ప్రయాసలతో గడిచిపోయింది. అందమైన యవ్వనం. విలువైన జీవితం ఎడారిపాలైపోయింది.

మన ఊరిలో మన నేలలో జీవిస్తే వున్న ఆనందం ప్రపంచంలో వేరొకచోట ఎక్కడైనా ఉంటుందా? అసంభవం. రోజుకొక్కపూట పచ్చడి మెతుకులతో భోజనం తిన్నాచాలు. ఇక ఈ కువైటూ వద్దూ, ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ లోని కొలువూ వద్దు. ఇరవై ఏళ్ళకు పైగా పడిన కష్టం చాలు. వీలయినంత తొందరగా ఈ కువైటు వదిలేసి ఇండియా వెళ్ళిపోవాలి. మన గాలిని గుండెలనిండా పీల్చుకోవాలి. కలత లేకుండా మన నేలపై పడుకుని హాయిగా నిద్రపోవాలి. ప్రాద్దున్నే నిద్రలేవాల్సిన బాధ టెన్షనూ ఉండదు. ఇంకో సంవత్సరం అంతే. తప్పకుండా ఉద్యోగానికి రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోవాలి అనుకుంటూ టైమయింది. తప్పదు ఇంక లేవాలి. నాకు నేను చెప్పుకుంటూ ఒకసారి బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుని మంచం దిగాను.

పేరుకు ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ లో ఉద్యోగం. కానీ ఏం లాభం? ఇన్నేళ్ళు కువైట్ లో వుండి ఉద్యోగం వెలగబెట్టి ఇండియాలో కనీసం ఒక ఇల్లైనా కట్టుకున్నానా? మరి వెళ్ళితే ఎక్కడ వుండను? ఏం చేయను? అన్నీ ప్రశ్నలే. గాలివాటుకి కొట్టుకుపోయే గమ్యం లేని జీవితం అయిపోయింది. నిట్టూరుస్తూ ఆఫీస్ లో అడుగుపెట్టాను.

వి.ఐ.పి లాంజ్ లో రెస్ట్రాన్ టై ఉద్యోగం నాది. రకరకాల గెస్ట్ లు వివిధ దేశాల నుండి వచ్చిన వారు ఉద్యోగరీత్యా, వ్యాపారపరంగా మా హోటల్ లో విడిది చేస్తుంటారు. వారితో మాట్లాడుతున్నప్పుడు వారి సంస్కృతి సంప్రదాయాలు పద్ధతులేకాక ఎన్నో ఆసక్తికరమైన విషయాలు కూడా తెలుస్తుంటాయి.

ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ అనగానే చాలామంది అక్కడ ఆల్కాహోల్, బార్లు, క్లబ్బులు అందులో డాన్సులు ఉంటాయని అనుకుంటారు. కానీ మా కువైట్ దేశంలో ఇంకా ఇస్లాం మత సాంప్రదాయాల్ని కాస్త పాటిస్తున్నారు కాబట్టి ఆల్కాహోల్ ను అంటే మద్యపాన నోషెదం అమలులో వుంది. హమ్మయ్య బ్రతికించారు అనుకుంటూ నిశ్చింతగా నా ఉద్యోగాన్ని కొనసాగిస్తున్నాను నేను.

ఇస్లాం మత సాంప్రదాయాల్ని పాటించే గల్ఫ్ దేశాల్లో ముందు మద్యపానం అసలు ఉండేదికాదు. కానీ ప్రపంచంలోనే గొప్ప పర్యాటక దేశంగా ఆవిర్భవించిన దుబాయిని చూసి బహరైన్, దోహా ఖతార్ లాంటివి మద్యాన్ని అందించడం మొదలు పెట్టాయి. అరబ్ దేశాలకు కేంద్రమైన మక్కాలాంటి పవిత్రమైన పుణ్యక్షేత్రం వున్న సౌదీ అరేబియాలో కూడా తొందరలో మద్యపానాన్ని చట్టబద్ధం చేస్తారనే వార్తలు వస్తున్నాయి. మరి అందుకు ఇస్లాం మత ఛాందసవాదులు ఒప్పుకుంటారో లేదో? మనదేశంలో మన ముఖ్యపట్టణంలో గతనెలలో జరిగిన "దిశ" ఉదంతం హృదయాన్ని కలిచివేశాక జరిగే ఘోరాలకు మనుషులు చేసే అకృత్యాలకు చాలావరకు మద్యమే కారణం అని తేటతెల్లంగా తెలిసిపోయింది. ఒకప్పుడు మా ఊర్లో త్రాగుబోతులు ఏదైనా తప్పుచేసి త్రాగిన మత్తులో చేసాం అని సర్దిచెప్పుకోడానికి ప్రయత్నించేవాళ్ళు. మా నాన్నలాంటి పెద్దమనుషులు "ఏరా తాగినంత మాత్రాన నీకు కళ్ళు కనిపించవా? తల్లికి పెళ్ళానికి తేడా తెలియకుండా పోతుండా" అని అడిగేవారు. అంటే ఆ కాలంలో కనీసం తల్లికి పెళ్ళానికి తేడా తెలిసేటంతగా వంట్లో స్పృహ వుండేది తాగుబోతులకి. ఆ మాటతో సిగ్గుపడి కొందరు మరలా తాగడానికి వెనుకాడేవారు. కానీ ఇప్పుడు ఈకాలంలో తాగడానికి తప్పులు చేయడానికి ఏ కారణాలు అవసరంలేదు. అట్టడుగు వర్గాల వాళ్ళు కష్టం చేసి ఒళ్ళు అలసిపోయి సారా, కల్లు తాగడం అలవాటు చేసుకుంటే సంపన్న వర్గాలవారు స్టేట్స్ మెయిన్ టెయిన్ చేయడానికి ఫారిన్ బ్రాండ్స్ బుడ్డిలలో లిక్కర్లు పార్టీల్లో తాగడం, సోషల్ సాసైటీ ఏ రకంగానైతేనేం మద్యపానాన్ని ఏదో ఒకవిధంగా వీళ్ళంతా ప్రోత్సహిస్తూనే వున్నారు.

"నువ్వు దుబాయ్ లో పని చేయకూడదా? మంచి ఫన్, కాలక్షేపం ఎంటర్టెయిన్ మెంట్ వుంటాయి" అంటూంటారు కొంతమంది నాతో.

"నో.. నాకిష్టంలేదు దుబాయికి వెళ్ళిన వారి పరిస్థితి ఏమిటో నాకు బాగా తెలుసు. చాలామంది చెబుతూ వుంటారు. అక్కడ ఫన్ కోసం, కాలక్షేపం కోసం తాగుడు, క్లబ్బులు కోసం తమ జీతాలన్నీ ఖర్చుపెట్టేసి అది చాలక ఇంకా అప్పులు చేసేవాళ్ళు వున్నారట. తాము ఎందుకు తమ కుటుంబాల్ని వదిలి అప్పులు చేసి వీసాలు కొని గల్ఫ్ దేశాలకు వచ్చామో మర్చిపోయి తాము సంపాదించిందంతా త్రాగుడుకు జల్వాలకు ఖర్చుపెట్టేస్తున్నారంట వీళ్ళు ఇంటికి కుటుంబాలకు కూడా డబ్బు పండించడం లేదంట.

కువైటు దేశంలో ఆల్కహాల్ లేదు గనుకే ఇక్కడ పనిచేసేవాళ్ళు నాలుగురాళ్ళు వెనకేసుకోగలుగుతున్నారు. ఇక్కడ చట్టంకూడా కఠినంగా వుంటుంది కాబట్టి నేరాలు చెయ్యాలంటే భయపడిపోతారు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఏవిధంగా కూడా తప్పించుకుని బ్రతకలేమని అందరికీ తెలుసు. అందుకే నేరాల సంఖ్య ఇక్కడ తక్కువ. ప్రశాంతత, నిలకడ కలిగిన జీవితాన్ని కోరుకునేవాళ్ళకి నాకు తెలిసి గల్ఫ్ దేశాల్లో కల్లా కువైటు దేశమే బెస్ట్. "

గత నెలలో మన హైదరాబాద్ నగరంలో "దిశ" దుర్ఘటన జరిగినప్పటినుండీ మన దేశంలోనే ఎందుకిలాంటి అమానుష కార్యాలు జరుగుతున్నాయి. దీనికి మూలకారణం ఏమిటి? ఎక్కడుంది లోపం? పురుషాధిక్య సమాజం వల్లనా? చదువు సంస్కారం తక్కువైనందునా? మద్యపానంలాంటి దుర్వ్యసనాలు ప్రజల్లో ఎక్కవైనందునా? ఎందువల్ల మనదేశంలో నేరాలు పెరిగిపోతున్నాయి. ముఖ్యంగా స్త్రీలమీద దౌర్జన్యాలు ఎక్కువైపోతున్నాయి. ఒంటరిగా పట్టపగలు కూడా ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలంటే స్త్రీగా భయపడాల్సి వస్తోంది. దేవుడా మా దేశాన్ని, స్త్రీలను, చిన్నపాపాయులను కాపాడు అని అనుదినం ప్రార్థించాల్సి వస్తోంది.

ఆవేదనతో ఆలోచిస్తూ అలవాటైన పనిని కంప్యూటర్ లో చేసుకుపోతున్నాను.

ఇంతలో వచ్చాడు ఒక గెస్ట్.

మామూలుగా "గుడ్ ఆఫ్టర్ నూన్" అంటూ విష్ చేసి చిరునవ్వు నవ్వాను.

అతను వచ్చి టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని "నువ్వు ఇండియన్ వా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"అవును సర్" అని బదులిచ్చాను.

"ఏ సిటీనుండి వచ్చావు?"

"హైదరాబాద్ నుండి సర్"

"ఓ..గుడ్ మా అమ్మది కూడా హైదరాబాద్ నేను రెండుసార్లు హైదరాబాద్ వెళ్ళాను" సంతోషంగా చెప్పాడు మా అతిథి. చూస్తుంటే కువైటీలా కనిపిస్తున్నాడు. వాళ్ళమ్మ హైదరాబాదునుండి వచ్చింది అని చెబుతున్నాడు. ఏంటో అని మనసులో అనుకుంటూ "సర్ మీరు కువైటీనే కదా!?" అని అడిగాను.

"నిస్సందేహంగా నేను మా నాన్న కువైటీస్ మే. కానీ మా అమ్మ హైదరాబాద్. మా అమ్మ బ్రతికున్నంతవరకూ హైదరాబాద్ బిరియానీ చాలా రుచిగా మాకు వండిపెట్టింది. మేమే కాదు మా బంధువులంతా ఆమె చేసిన బిరియానీ తిని ఆ వంటను మెచ్చుకునేవారు. గత సంవత్సరమే మా అమ్మ చనిపోయింది. మేము మా అమ్మను, బిరియానీని మిస్ అవుతున్నాం" అంటూ నిట్టూర్చాడు.

"చాలా సంతోషం సర్. మీ అమ్మగారు కూడా మా హైదరాబాద్ కావడం నిజంగా గొప్ప విషయం. మరి ఇది ఎలా జరిగింది?" ప్రశ్నించాను కుతూహలంగా.

అదొక ప్రేమకథ. మా అమ్మానాన్నల ప్రేమగాథ. నీకు టైము వుంటే చెబుతాను విను అంటూ మొదలు పెట్టాడు.

"తెలుసుకోవాలని చాలా ఆసక్తిగా వుంది దయచేసి చెప్పండి సర్ అన్నాను."

అది ఇండియాను బ్రిటిష్ వాళ్ళు పాలించే కాలం. 1930కాలంలో బ్రిటిష్ వాళ్ళు ఇండియానే కాక ఇటువైపు వున్న గల్ఫ్ దేశాల్ని కూడా ఆక్రమించుకున్నారు. ఇండియాను కేంద్రంగా చేసుకుని చుట్టుపక్కల వున్న దేశాల్ని కూడా భారతదేశపు ఆధీనంలోకి తెచ్చి పాలించారు. ఇక మా కందరికీ ఇండియా కరెన్సీ, చట్టం, పద్ధతులు, విధానాలు అనివార్యమయ్యాయి. ఇప్పుడు మీరు ఇండియానుండి కువైటుకు ఉద్యోగాల కోసం వచ్చినట్లుగా అప్పట్లో బ్రిటిష్ వాళ్ళు మమ్మల్ని ఉద్యోగాల నిమిత్తం ఇండియాకు తీసుకుని వెళ్ళేవారు.

బ్రిటిష్ వారి హయాంలో ఇక్కడ గల్ఫ్ దేశాలు చాలా పేదరికాన్ని అనుభవిస్తుండేవి. అరేబియా సముద్రంలో ముత్యాలు సేకరించడం, పడవలు తయారు చేయడం మా వృత్తులు. అనే అప్పట్లో జీవనాధారం. ఆ తరువాత బ్రిటిష్ వారే గల్ఫ్ ప్రాంతాల్లో పెట్రోలు బావులను కనుక్కుని పెట్రోలును భూమిలోనుండి పైకి తీయడం మొదలుపెట్టారు. బ్రిటిష్ వాళ్ళ పుణ్యమా అని ఈ రోజు మేము ప్రపంచంలో ధనికులముగా విలాసవంతమైన జీవితాల్ని గడుపుతున్నాము. అప్పట్లో ఈ ప్రాంతాల్లో కాలేజీలు సంస్థలు కంపెనీలు పెద్ద ఆసుపత్రులు లాంటివి వుండేవి కావు. పై చదువులు చదవాలన్నా వ్యాపారం నిర్వహించాలన్నా పెద్ద ఆసుపత్రులకు పోవాలన్నా మాకు ఇండియానే గతి. మా తాతగారు పడవలు, ఓడలు తయారు చేయడంలో నిపుణుడు. అందువలన బ్రిటిష్ జనరల్ ఒకాయన మా తాతగారిని కుటుంబంతో సహా ఇండియాకు తీసుకెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు మా నాన్నగారికి పదిహేనేళ్ళ వయసు వుండవచ్చు. పెద్ద చదువులు చదివించాలనీ అందులో ఉర్దూ నేర్పించాలనే ఉద్దేశ్యంతో మా తాతగారు మా నాన్నగారిని హైదరాబాద్ లోని కాలేజ్ లో చేర్పించారు. అక్కడ ఖురాన్ పఠనానికి మదర్సాలు వుండేవి. అక్కడే ఉర్దూభాషను బోధించే అధ్యాపకులు కూడా వుండేవారు. అలా మా నాన్నగారు కొన్నేళ్ళు హైదరాబాద్ లో వుండి సివిల్ ఇంజనీర్ చదువు చదివారు. అప్పట్లో ఇంజనీరు చదువంటే చాలా గొప్ప. అందరికీ అవి చదవడం సాధ్యంకాని పని. మదరసాల్లో ఖురాన్ పఠించే సమయంలో మా నాన్నగారు అక్కడ ఒకమ్మాయిని చూసారు. అప్పట్లో ముస్లిం అమ్మాయిలు నిండైన బురఖాని ధరించి ఎన్నో కట్టుబాట్ల మధ్య వుండేవారు. మరి ఎలా సాధ్యమైందో ఎక్కడ కుదిరిందో కానీ ఇద్దరి మనసులు కలిసాయి. ఇద్దరూ ప్రత్యేకంగా ఎక్కడా కలవకపోయినా, ఒక్కమాటకూడా మాట్లాడలేకపోయినా చూపులతోనే మౌనంగా మాట్లాడుకునేవాళ్ళు. సంవత్సరాలు గడిచేకొద్దీ గాఢమైన అనుబంధంగా వారి ప్రేమ రూపుదిద్దుకుంది. ఒకరోజు ఉత్తరం ద్వారా ఆమెకి వాళ్ళ ఇంట్లో సంబంధాలు చూస్తున్నారని మా నాన్నకి తెలియజేసింది.

దాంతో మా నాన్న 'తను ఒకమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నానని ఆమెనే పెళ్ళి చేసుకుంటానని' మా తాతగారితో చెప్పేసారు. మా తాతగారు కుదరదని ఖచ్చితంగా చెప్పేసి వెంటనే కుటుంబంతో సహా కువైటుకు వచ్చేసారు. ఇక్కడ తన చెల్లి కూతుర్ని ఇచ్చి బలవంతంగా మా నాన్న పెళ్ళి చేసేసారు. మా నాన్నకు ఏం చేయాలో అర్థంకాలేదు. ఆ అమ్మాయికి పోస్ట్లో ఒక ఉత్తరాన్ని రాసి ఆ మదరసా అడ్రెస్కు పంపించారు. అందులో తను ఏదో ఒకరోజు తొందరలో హైదరాబాదు వస్తానని, తప్పకుండా ఆమెను వివాహం చేసుకుంటానని కొద్దిరోజులు తనకోసం నిరీక్షించమని రాసారు. అప్పట్లో బహుభార్యత్వం పురుషులకు సహజమే. అప్పటికే ఇప్పటికీ మా ముస్లిములకు అది చెల్లుతుంది.

తరువాత మా నాన్నగారు ఎలాగో సర్దుకుని ప్రేమను మరిచిపోయి ఇక్కడ సంసారజీవితంలో పడిపోయి కాలాన్ని నెట్టేసారు. అలా దాదాపు పదేళ్ళ కాలం గడిచిపోయింది. పిల్లలు కూడా పుట్టేసారు. ఒకరోజు మా నాన్నకి సడన్గా హైదరాబాద్ అమ్మాయి గుర్తొచ్చి కలవరపడిపోయారు. ఎందుకో వెంటనే వెళ్ళి చూడాలి అనిపించి హైదరాబాద్ కి ప్రయాణమై మదరసాను వెతుక్కుంటూ వెళ్ళారు. అక్కడ బోధకులు చెప్పిన మాటలతో మా నాన్నగారు నిరుత్తరులయ్యారు. ఏమంటే తాను ప్రేమించిన అమ్మాయి తను రాసిన ఉత్తరాన్ని చదివాక తను చెప్పిన మాటమీద నమ్మకం ఉంచినదంట. ఏదో ఒకరోజు మా నాన్నగారు వస్తారని పెళ్ళి చేసుకుంటారని నమ్మి తన తల్లిదండ్రులు ఎంత బలవంత పెట్టినా వేరొకర్ని పెళ్ళిచేసుకోకుండా పదేళ్ళ నుండి మా నాన్నగారికోసం నిరీక్షిస్తూ వుండంట.

ఎంత గొప్ప ప్రేమ? ఆమె ప్రేమకు మా నాన్నగారే ఆశ్చర్యపోయారట. వెంటనే అక్కడే ఆమెను వివాహం చేసుకుని కువైట్ కి తీసుకొచ్చి ధైర్యంగా అందరికీ చెప్పి కాపురం పెట్టేసారు. ముస్లిం అబ్బాయి ఇంకో పెళ్ళి చేసుకోవడం తప్పుకాదు కనుక ఇంకేమీ అనలేక మా తాతగారు, పెద్దమ్మగారు మిన్నకుండిపోయారు. అలా హైదరాబాద్ లో పుట్టిన మా అమ్మ కువైట్ దేశపు కోడలు అయ్యింది. తరువాత నేను, మా తమ్ముడు, చెల్లెళ్ళం పుట్టాం. జీవితకాలమంతా ఒకరికొకరుగా బ్రతికిన మా అమ్మా నాన్నలిద్దరూ గత సంవత్సరం ఒకే నెలలో ముందూ వెనుకూ చనిపోయారు" అంటూ వాళ్ళ అమ్మానాన్నల ప్రేమకథని ముగించాడు మా గెస్ట్.

వింటున్న నాకుకూడా చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. ప్రేమ ఎంత గొప్పది? ప్రేమకున్న శక్తితో మనుషుల హృదయాల్నే కాదు, ఈ ప్రపంచాన్ని సైతం జయించవచ్చు అనిపించింది.

"నిజంగా చాలా గొప్ప కథ విన్నాను సర్. నా హృదయం నిండిపోతోంది. ఆ తల్లి కడుపున పుట్టిన మీరు అదృష్టవంతులు" అన్నాను.

బదులుగా చిన్నగా నవ్వాడు ఆయన.

"నీకు కూడా బిరియానీ చెయ్యడం వచ్చా?" అని అడిగాడు.

"అంతగా రాదు సర్ నాకు. వంట చేసే అవసరం పెద్దగా రాలేదు. ఎందుకంటే మాకు మా హోటల్ మూడు పూట్లా ఆహారాన్ని అందిస్తుంది. ఎప్పుడైనా సెలవురోజున నాకోసం సాంబార్, పచ్చడిలాంటి చిన్న వంటలు చేసుకుంటాను అంటే" అని చెప్పాను.

ఇంతలో ఆఫీకా నుండి జాంబియా మినిష్టర్ మా హోటల్ లో విడిది చేయడానికి వస్తోందని ఇంకో పదినిముషాల్లో ఎయిర్పోర్టునుండి మా హోటల్ కి చేరుకుంటుందని మెసేజ్ వచ్చింది. ఆ మినిష్టర్ ఒక స్త్రీ అని ఆమెను సాటి స్త్రీగా నేను రిసీవ్ చేసుకోవాలని ప్రత్యేకంగా చెప్పారు.

'సరే' అని కువైట్ గెస్ట్ కి 'ఎక్స్ క్యూజ్ మీ' అని చెప్పి ఆ పనిలో పడ్డాను నేను.

అప్పటికే జాంబియా ఎంబసీనుండి అంబాసిడర్, ఆయన పరివారం పుష్పగుచ్ఛాలతో వచ్చి మా హోటల్ లాబీలో ఆమెకోసం నిరీక్షిస్తున్నారు. నేను పేపర్, రూమ్ కీలాంటివి ఫ్రీఫర్ చేసి హోటల్ బయట నిలబడ్డాను. ముందుగా సెక్యూరిటీవాళ్ళు, పోలీసులు, డాగ్

స్వాగ్డతో వచ్చి హోటల్ను ఆమె విడిది చేసి రూమ్ను కుక్కలతో పరిశీలించి అంతా బాగుందనీ రక్షణకు లోపం లేదని నిర్ధారించుకున్నారు.

సెక్యూరిటీ కార్లు రెండు ముందూ మరో రెండు కార్లు వెనక వెంబడిస్తూరాగా తీవిగా మినిస్టర్గారు దిగారు. నేను కూడా చిరునవ్వుతో రిసీవ్ చేసుకుని పథాలుగో అంతస్తులో ఆమెకు కేటాయించిన రాయల్ స్విట్ రూమ్కి తీసుకుని వెళ్ళాను. ఒక నిమిషంలో హోటల్లో గల సౌకర్యాలను ఆమెకు వివరించి రూమ్ 'కీ' ఆవిడ చేతికి అందించాను.

ఆమె ఎంతో వినయంగా చేతులు జోడించి నవ్వుతూ "థాంక్యూ సోమచ్" లలితా అంది.

అంత పెద్ద మినిస్టర్ అయివుండి కూడా ఆమె చేతులు జోడించి కృతజ్ఞతలు చెప్పడంతో నేను ఎంతో సంతోషించాను.

తరువాత మూడు రోజులకి ఆమె రూమ్ ఖాళీ చేసి వెళుతూ గెస్ట్ శాటిస్ఫాక్షన్ సర్వేలో "లలిత చాలా ప్రాఫెషనల్. నన్ను చక్కగా రిసీవ్ చేసుకుని రూమ్కి తీసుకెళ్ళింది. అన్ని విషయాలు వివరించి నా విడిదిని సౌకర్యవంతంగా చేసింది. థాంక్స్ టు హార్" అని కామెంట్స్ రాసింది.

అలాగే మా కువైటీ అతిథికూడా మా మేనజర్ల దగ్గరికి వెళ్ళి "లలిత హైదరాబాద్ అమ్మాయి. అలాగే మా అమ్మకూడా హైదరాబాద్ అమ్మాయే. లలితతోపాటు మనందరం హైదరాబాద్ వెళ్ళి రుచికరమైన బిరియానీ తిండాం" అంటూ చెప్పుకొచ్చారు.

ఈ ఎడారిలో నిరాశా నిస్పృహలతో, పనిఒత్తిడితో జీవించే మాకు ఇలాంటి అతిధుల ప్రోత్సాహకరమైన కామెంట్లు ముందుకెళ్ళడానికి, ఇక్కడ ఇంకా పనిచెయ్యడానికి బలాన్ని, శక్తిని అందిస్తాయి.

మరి ఇక్కడ. ఈ ఎడారి దేశంలో ఇంకెన్నాళ్ళు, ఎన్నేళ్ళు కొనసాగుతుందో నా జీవితపయనం. నాకైతే అర్థంకావడం లేదు. మనిషి జీవితాన్ని ఎప్పుడు, ఎలా? ఎక్కడ మలుపులు తిప్పాలో బాగా ఎరిగిన ఆ దేవుడికే తెలియాలి. అంతవరకూ ఇక్కడ ఈ కువైట్లో భారమైనా, బరువైనా నేను ముందుకు సాగాల్సిందే, బ్రతుకు బండిని నడిపించాల్సిందే.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments